

ELLE KENNEDY

De
**DIXON
REGELS**

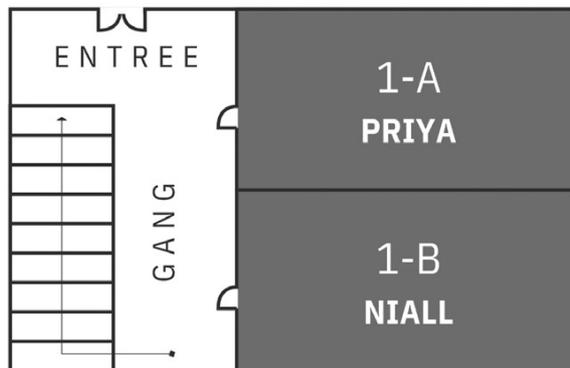
Vertaald door Jeannet Dekker

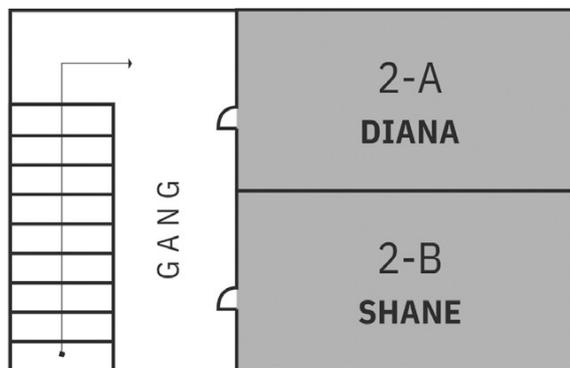
AMSTERDAM · ANTWERPEN

RED BIRCH

BEGANE GROND

EERSTE VERDIEPING

MEADOW HILL
APPARTEMENTEN-
COMPLEX

HOOFDSTUK 1

Diana

Satan slaat weer toe

JULI

Bovenaan mijn spiegel verschijnen twee druppels water die langzaam beginnen aan een wedstrijdje wie het eerst beneden is. Ik wed met mezelf dat druppel twee het gaat winnen, want die is iets groter. Je moet alles in de strijd werpen, nietwaar? Maar hoewel druppel twee iets sneller gaat, zwenkt hij ook naar links. Druppel één blijft op koers en belandt op het plankje boven mijn wastafel.

Daarom waag ik me dus niet aan gokken.

Ik pak een washandje en veeg de beslagen spiegel droog, zodat ik mezelf kan zien. Mijn borst en schouders zijn rood aangelopen, een gevolg van het gloeiend hete water. Er is iets mis met mijn douche, maar ik heb geen geld voor een loodgieter, en mijn vader zei dat hij pas later deze week tijd heeft om langs te komen. Dat betekent dat ik het nog een paar dagen met lavawater zal moeten doen. Tenzij mijn huid er voor die tijd al in vellen bij hangt.

Misschien kan mijn vader, nadat hij de douche heeft gerepareerd, ook de keukenla onder handen nemen die opeens niet meer open wil. En uitzoeken waarom de ijsblokjesmaker van de koelkast het om onduidelijke redenen niet meer doet.

Een eigen huis hebben is zo vermoeiend. Zeker als je twee linkerhanden hebt. Heb ik al gezegd dat het oorspronkelijke probleem een douchekop was die maar bleef druppelen? Ik heb

geprobeerd om die met behulp van een tutorial op internet zelf te repareren, en zo is de douche dus in een vulkaan veranderd. Doe-het-zelven met het sanitair is niet mijn ding.

Ik wend me van de spiegel af en pak een donzige roze handdoek van de haak aan de deur. Dan verruil ik de damp in de badkamer voor de normale lucht in de gang.

‘Ik ben bijna doodgegaan,’ meld ik aan Skip als ik de woonkamer in loop en de handdoek steviger om me heen sla. Ik kijk door de grote, hoge ruimte naar het aquarium van 75 liter dat tegen de achterste muur van de woonkamer staat.

De dikke goudvis kijkt met zijn doodse, verontrustend strakke blik terug.

‘Ik vind het maar niks dat je niet kunt knippen,’ zeg ik tegen hem. ‘Daar krijg ik de zenuwen van.’

Hij staart me weer aan, beweegt dan zijn vinnen en zwemt naar de andere kant van het aquarium. Een tel later verstopt hij zich niet zo onopvallend achter een met goudverf beschilderde schatkist. Toen ik de vent in de dierenwinkel een foto van Skip liet zien, zei hij dat hij nog nooit zo’n grote goudvis had gezien. Blijkbaar heb ik een vis met overgewicht. Om nog maar te zwijgen van het feit dat hij veel te stil is voor mijn gemoedsrust. Ik wantrouw huisdieren die geen geluid maken.

‘Weet je wat, Skip? Op een dag ben jij het die van streek is, en in plaats van je dan te troosten, zwem ik weg. Dus stop dat maar in je stomme piratenkist en stik erin.’

Ik heb een hekel aan vissen. Als ik had kunnen kiezen, was ik nooit eigenaar van een vis geworden. Deze vreselijke verantwoordelijkheid is me opgedrongen door mijn dode tante, van wie ik haar dierbare en niet bepaald behulpzame goudvis heb geërfd. De notaris zag eruit alsof hij zijn lachen probeerde in te houden toen hij dat stukje in het testament hardop voorlas aan de familie. Thomas, mijn jongere broer, deed niet eens een poging. Hij barstte in lachen uit en bleef lachen totdat mijn vader hem dé blik toewierp.

Het leuke was wel dat het aquarium onderdeel was van het

appartement van tante Jennifer, zodat ik nu, op mijn eenentwintigste, een eigen huis bezit. Dus elk nadeel heeft zijn voordeel.

De douche was zo verzengend heet dat ik uitgedroogd ben. Ik wil eerst een fles water achterover kloppen voordat ik me aankleed. Ik loop op blote voeten naar de koelkast, maar mijn pas hapert als mijn telefoon, die op het granieten aanrecht ligt, opeens begint te piepen en me aan het schrikken maakt. Ik draai me met een ruk om, kijk op het schermje en onderdruk een kreun. Het is een berichtje van mijn ex.

PERCY

Hé, zullen we vanavond afspreken om bij te kletsen?
Ik heb na achten tijd.

Nee. Geen belangstelling. Maar zo bot kan ik natuurlijk niet zijn. Ik ben opvliegend, maar niet onnodig onbeleefd. Ik moet hem op een vriendelijke manier proberen af te wijzen.

Dit is niet de eerste keer dat hij een poging doet om ‘bij te kletsen’. Het is denk ik mijn schuld, want ik heb gezegd dat we wel vrienden konden blijven. Een goede raad: bied nooit aan om vrienden te blijven als je het niet meent. Het is vragen om problemen.

Ik laat mijn telefoon op het aanrecht liggen en pak een fles water uit de koelkast. Ik app Percy wel als ik ben aangekleed.

Ik gooi net de lege fles in de afvalbak onder de gootsteen als er een vertrouwd gemiauw door de gang schalt. De muren van mijn appartement zijn zo dun dat je alles hoort wat er aan de andere kant van de voordeur gebeurt. Ik hoor elke voetstap, en dus ook het getrippel van Lucy's pootjes. En dat stomme beest draagt een halsbandje met een belletje dat elke beweging aankondigt.

Ik onderdruk een vloek en besef dat ik verantwoordelijkheden heb. Ik ben dol op Priya, mijn benedenbuurvrouw, maar haar kat, een kei in ontsnappen, drijft me tot waanzin. Minstens een keer per week weet Lucy ongezien weg te glippen.

Ik doe mijn voordeur open en voel een vlaag koude lucht naar

binnen stromen. Ik probeer het kippenvel te negeren dat op mijn armen verschijnt en stap de gladde tegelvloer van de gang op.

‘Lucy?’ roep ik op zangerige toon.

Ik weet dat ik geen zweem van frustratie moet laten horen als ik haar roep. Bij het minste of geringste teken van woede schiet die grijze bontbol naar de entree beneden, als een meteor die op de aarde afkoerst.

Ons appartementencomplex, Meadow Hill, is anders dan andere gebouwen. Het is geen monsterlijk gedrocht met honderden flatjes, die in vijftig verdiepingen zijn gepropt. De architect heeft het vormgegeven als een beach-resort, met vijftien gebouwen met één verdieping die elk vier woningen bevatten. Ze zijn door middel van kronkelende paadjes met elkaar verbonden en hebben bijna allemaal uitzicht op het weelderige gazon, de tennisbanen en het zwembad. De laatste keer dat Lucy naar buiten sloop, kwam Niall, mijn benedenbuurman, net terug van zijn werk. Lucy greep haar kans toen de voordeur beneden openging en glipte op zoek naar eeuwige vrijheid langs hem heen naar buiten.

‘Lucy?’ roep ik weer.

Het gerinkel van een belletje richt mijn aandacht op de trap. Met een schor gemiauw verschijnt de grijze cypere poes op de bovenste tree. Ze gaat er keurig netjes bijzitten en kijkt me opstandig aan.

Ja, hier ben ik, daagt ze me uit. Wat ga je daaraan doen, bitch?

Ik zak door mijn knieën, zodat we oog in oog zitten. ‘Je bent de kat van de duivel,’ deel ik haar mee.

Ze kijkt me even aan, tilt een pootje op en zet het na een beschaafd likje weer terug op de tegels.

‘Ik meen het. Je bent vanuit de hel hiernaartoe gekomen, hoogstpersoonlijk door Satan afgeleverd. Zeg eens eerlijk, heeft hij je gestuurd om mij te pesten?’

‘Miauw,’ zegt ze tevreden. Zonder te knippen.

Mijn mond valt open. Dat kreng bevestigt het min of meer!

Ik schuif op mijn knieën naar voren en pak de bovenkant van

mijn handdoek vast. Ik zit op nog geen halve meter afstand van haar als er opeens, zonder enige waarschuwing vooraf, stemmen in de hal beneden klinken, gevolgd door luide voetstappen op de onderste treden van de trap.

Lucy schrikt op en springt letterlijk over mijn schouder, als een kleine hordeloper op de Olympische Spelen voor katten. Ze vliegt door de kier van mijn openstaande deur naar binnen en laat me zo schrikken dat ik naar voren tuimel. Instinctief steek ik mijn handen uit om te voorkomen dat ik voorover op mijn gezicht val, en daardoor verlies ik de grip op mijn handdoek.

Die glijdt op de vloer. Op hetzelfde moment valt er een schaduw over me heen.

Ik slaak een gil van schrik. Voordat ik doorheb wat er aan de hand is, staan drie ijshockeyers op me neer te kijken.

Op de naakte versie van mij. Want ik ben naakt.

Zei ik al dat ik naakt ben?

‘Gaat het goed daar, Dixon?’ klinkt een diepe, spottende stem.

Ik trek snel mijn handen terug om mijn blote lijf te bedekken, maar ik heb er maar twee en er zijn minstens drie plekken die ik graag verborgen wil houden.

‘O god, niet kijken,’ beveel ik. Ik gris de handdoek van de vloer.

Het siert de jongens dat ze hun blik afwenden. Ik schiet over-eind en wikkel de badstoffen lap om me heen. Er zijn zoveel mensen die me in deze situatie hadden kunnen aantreffen, maar natuurlijk is Shane Lindley degene die hier naar binnen is gelopen. Samen met zijn vrienden. En wat doen ze hier eigenlijk...

Dan dringt het tot me door. O nee.

Het ongemak welt in me op als ik de geamuseerde blik in Shanes donkere ogen zie. ‘Nee. Is het vandaag?’

Hij lacht een stel perfecte, witte tanden bloot. ‘Ja, het is vandaag.’

Satan slaat weer toe.

Shane trekt hier in.

Niet bij mij, godzijdank. Want dat zou dubbel zo verschrikkelijk zijn. Ik zou nooit woonruimte kunnen delen met zo’n

verwaande eikel. Het is al erg genoeg dat we deze etage moeten delen. De ouders van Shane hebben, omdat ze nu eenmaal rijk zijn en geloven dat het gruwelijk verwennen van hun kinderen dé manier is om er nederige volwassenen van te maken, voor hun helemaal niet zo nederige zoon de woning naast de mijne gekocht. Die stond leeg sinds Chandra, mijn vorige buurvrouw, met pensioen ging en naar Maine verhuisde om dichterbij haar familie te zijn.

Gigi, mijn beste vriendin, is getrouwd met Ryder, de beste vriend van Shane, dus ze had me al gewaarschuwd dat er ergens volgende week zou worden verhuisd. Ik had graag een iets preciezer dag en tijd willen horen. Of in elk geval dat het vandaag is. Dan had ik me kunnen voorbereiden en misschien geen handdoek omgedaan. Vanavond ga ik een hapje met haar eten, dan krijgt ze de wind van voren.

‘Maak je niet druk, we hebben niks gezien.’ Die geruststellende mededeling is afkomstig van Will Larsen, qua uiterlijk de ideale schoonzoon.

‘Ik heb je tieten en een bil gezien,’ meldt Beckett Dunne behulpzaam.

Ik weet niet of ik moet lachen of kreunen. Met zijn superknappe gezicht, lichte Australische accent en golvende blonde haar is Beckett veel te sexy. Elk woord dat zijn mond verlaat, klinkt charmant, terwijl het bij een ander ranzig zou zijn.

‘Wis dat uit je geheugen,’ zeg ik waarschuwend.

‘Onmogelijk,’ antwoordt hij met een knipoog.

Ik kijk weer naar Shane en voel mijn goede humeur verdwijnen. ‘Het is nog niet te laat om de tent te verkopen,’ zeg ik hoopvol.

Maar ik weet dat dat niet meer dan een mooie droom is. Hij gaat nergens naartoe, niet nadat zijn ouders net een fortuin in het opknappen hebben gestoken. De afgelopen maand klonken er hiernaast non-stop klusgeluiden. Die arme Niall van beneden kreeg dagelijks een zenuwzinking van de drillboor. Die man is heel erg allergisch voor lawaai.

Ik vraag me af wat Shane allemaal heeft veranderd. Hij heeft

er vast zo'n cliché mancave van gemaakt, dat past wel bij een fuckboy als hij.

En geloof me, ik weet wat zijn smaak is. Onder andere tweeën-half (tot nu toe, ik tel door) van mijn medecheerleaders. Half omdat hij met de derde alleen maar heeft gezoend. Die gast ploegt door mijn team als een boer door zijn akker. Gigi heeft me verteld dat een meisje vorig jaar zijn hart heeft gebroken en dat hij nu voor het eerst in eeuwen single is. Volgens haar haalt hij de verloren tijd in. Maar dat klinkt gewoon als een slap excuus, en ik vind niet dat je excuses voor fuckboys moet verzinnen. Ze zijn gewoon met dat gen geboren.

'Je hoeft voor de jongens niet de stoere meid uit te hangen,' zegt Shane tegen me. 'Iedereen weet dat je een crush op me hebt.'

Ik snuif. 'De enige die een crush op jou heeft, ben je zelf.'

Eerlijk gezegd zou het me niet verbazen als deze jongen zijn tijd buiten het ijs voor de spiegel doorbrengt. IJshockeyers staan erom bekend dat ze door twee dingen geobsedeerd zijn: hun sport en zichzelf. En Shane Lindley is geen uitzondering.

Ik weiger onder de indruk te zijn van zijn uiterlijk, al valt niet te ontkennen dat hij heel erg aantrekkelijk is. Lang en knap. Een brede, sensuele mond en zwart, kortgeschoren haar. Een gespierd, atletisch lijf en van die kuiltjes in zijn wangen, die tevoorschijn komen elke keer als hij je met een brutale lach om zijn vinger probeert te winden. Vanmiddag is dat strakke lijf gehuld in een korte sportbroek en een rood T-shirt dat fraai contrasteert met zijn donkere huid.

Als ik zie dat de blik in Becketts grijze ogen weer over mijn handdoek gaat, kijk ik hem fronsend aan. 'Je mag staren totdat je een ons weegt, maar deze handdoek zakt niet nog eens af.'

'Nou, als dat wel zo is, wil ik het niet missen.' Zijn tanden glanzen bijna in het tl-licht als hij me een uitdagend lachje toewerpt.

'Woon jij daar?' Will wijst naar de deur achter me.

'Helaas wel.'

'Man, Gigi zei dat jullie burens werden, maar niet dat jullie bú-

ren werden,' merkt hij op. Zijn blik gaat van mijn deur naar de volgende in de gang.

'Wrijf het er maar in,' mompel ik nors. En dan tegen Shane: 'Als je op een welkomstcomité had gerekend, heb je pech. Mijn nieuwe doel is hier wonen zonder dat ik jou ooit tegenkom.'

'Veel succes daarmee.' Shanes donkerbruine ogen glanzen van pret. 'Want mijn nieuwe doel is namelijk beste vrienden met je worden en al mijn tijd met jou doorbrengen. O ja, voordat ik het vergeet: ik geef dit weekend een feestje. Dat kunnen we samen doen! Dan zetten we allebei onze voordeur open en...'

'Nee.' Ik steek mijn wijsvinger uit. 'Komt niks van in. Sterker nog, gaan jullie...' Ik werp een vernietigende blik op Will en Beckett, 'maar bij hem binnen op hem wachten, want Lindley en ik moeten de regels voor onderling contact vastleggen.'

HOOFDSTUK 2

Shane

De zomer van Shane

Lachend in mezelf loop ik achter de nijdige blondine aan naar binnen. Zodra we het halletje hebben verruild voor de woonkamer moet ik een paar keer knippen, want het ziet er heel anders uit dan ik had verwacht. Er staan meubels die niet bij elkaar passen en het bordeauxrode vloerkleed vloekt met de lichtblauwe bank met bloemetjesmotief. Zo'n bank die je in het huis van je dode oma aantreft als je de boel moet leeghalen. Niemand in de familie gaat om die bank vechten, alleen over de vraag wie hem naar de kringloop moet brengen.

'Ik proef hier zo'n onvervalste kattenvrouwtjessfeer,' merk ik op.

'Miauw,' klinkt het vanuit de keuken.

'Jezus, je hebt echt een kat.' Mijn mond valt open als er een grijze cypese poes achter het smalle keukeneiland opduikt en me aankijkt met een blik alsof ik haar kittens heb doodgemaakt.

Diana's uitdrukking lijkt sprekend op die van de kat. 'Dat is Lucy. Ze glipt graag naar buiten als onze onderbuurvrouw het druk heeft met een van haar therapiecliënten.'

'Alles oké?' vraag ik aan de kat, met een knikje bij wijze van groet.

'Doe geen moeite. Ze is een duivel uit de diepste krochten van de hel,' zegt Diana, op hetzelfde moment dat Lucy naar me toe komt om me een kopje te geven.

De kat spint tevreden en strijkt haar bonten lijfje langs mijn schenen.

Diana kijkt ons kwaad aan. ‘Waarom verbaast het me niet dat jullie het met elkaar kunnen vinden? Ga weg, Lucy. Lindley en ik moeten praten.’

Lucy gaat aan mijn voeten zitten, nog steeds spinnend.

‘Ze heeft een prima smaak in mensen,’ zeg ik, terwijl ik nog steeds naar de bizarre inrichting om me heen kijk.

Er staat een antieke kast vol glaswerk, die totaal niet past bij de supermoderne boekenkast ernaast. En is dat...

‘O god, heb je een vis? Wie heeft er nu een vis? Een beetje zelfrespect, Dixon.’

Haar smaragdgroene ogen spugen vuur. Ik kan die hitte bijna voelen. ‘Laat mijn vis erbuiten. Hij is niet perfect, maar hij is van mij.’

Ik onderdruk een lach. Het ontgaat me niet dat ze nog steeds alleen maar een handdoek draagt. En... Nou ja, als ik eerlijk moet zijn... Ze ziet er hartstikke goed uit. Diana is erg knap, met ogen die ver uit elkaar staan, platinablond haar en een mooie mond met een scherpe tong. Iets kleiner dan waaraan ik gewoonlijk de voorkeur geef, net boven de een meter vijftig. Een meter vijfenvijftig, als we het ruim nemen. Klein van stuk, maar met karakter. Al betekent dat karakter vooral dat ze blijkbaar niets liever doet dan het ondergetekende lastig maken.

‘Ik ga me even aankleden. Maar we moeten praten, dus blijf hier.’

‘Ik kan je daar wel bij helpen,’ bied ik onschuldig aan.

‘Iew, dat nooit.’

Weer moet ik mijn lachen inhouden. Diana en ik hebben een haat-liefdeverhouding. Als in: zij haat mij, en mijn grote liefde is haar op de zenuwen werken.

Terwijl zij beledigd wegloopt, kijk ik bewonderend naar die handdoek, die opkruipt langs haar gespierde bovenbenen. Zeker weten dat ik net het onderste randje van haar billen zie. Haar lichte huid heeft een zomers bruin kleurtje, waaruit ik opmaak dat ze goed gebruikmaakt van het zwembad buiten. Fuck, ik heb nu een zwembad. Deze plek is zo vet.

Het kan me niet eens meer schelen dat mijn vrienden en ploegmaten me ermee plagen dat mijn 'rijke papa' een appartement voor me heeft gekocht. Ja, mijn familie heeft geld, maar ik ben niet zo'n verwende eikel die denkt dat hij overal recht op heeft. Ik heb mijn vader niet om een huis gevraagd. Hij ziet het als een investering; zodra ik klaar ben aan Briar University en naar Chicago verkas om daar voor een profteam te spelen, gaat hij de hut verhuren, net zoals hij doet met al zijn andere onroerend goed in Vermont en het noorden van Massachusetts.

Tot die tijd kan ik genieten van mijn eigen plek, nadat ik de afgelopen drie jaar een huis heb mogen delen met Ryder en Beckett. Twee van die drie jaar zaten we op Eastwood, onze vorige uni. Nadat die opleiding, en daarmee ook het ijshockeyteam, met Briar was gefuseerd, zijn we verhuisd naar Hastings, het stadje dat het dichtst bij de campus van Briar ligt.

Diana keert terug in een piepkleine, afgeknipte korte broek en een wijd T-shirt. Geen beha, dus mijn blik gaat als vanzelf naar de strakke tepels die door de dunne stof priemen.

'Niet naar mijn tieten kijken.'

Ik ga niet ontkennen dat ik dat deed. Schouderophalend kijk ik om me heen, met een gebaar naar de hele ruimte, die aan een loft doet denken. 'Afgezien van de vreselijke inrichting is dit een erg leuk appartement. Het lijkt iets groter dan dat van mij. Hoeveel betaal je aan huur?'

'Ik huur niet. En ik ga je niet vertellen hoe hoog de hypotheek is. Ben je altijd zo nieuwsgierig?'

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. 'Je hebt het gekocht? Stoer, hoor.'

Ze valt even stil, alsof ze liever niet tegen me praat, maar dan zegt ze: 'Ik heb het van mijn tante geërfd. Ze heeft hier voor haar dood maar een jaar gewoond.'

Ik kijk weer om me heen. Ik vraag het liever niet, maar...

'O god, ze is niet hier doodgegaan. Ze kreeg een hartaanval op haar kantoor in Boston.'

'Da's naar.'

‘Maar goed, we zijn hier voor iets anders. De regels.’ Diana slaat haar armen over elkaar. ‘Dat je nu in Meadow Hill woont, betekent nog niet dat je het hier voor het zeggen hebt.’

‘Volgens mij betekent het dat juist wel.’ Uiterst geamuseerd doe ik haar na door mijn armen ook over elkaar te slaan. ‘Ik woon hier.’

‘Nee, jij woont daar.’ Ze wijst naar de muur achter haar om mijn appartement aan te duiden. ‘Je woont niet hier.’ Ze gebaart naar haar woonkamer. ‘Dus je gaat niet aanbieden om hier feestjes te houden.’

‘Dat bood ik niet aan. Het was maar een voorstel.’

Daar gaat ze niet op in. ‘Want ik ga niet samen met jou feesten geven. Dit is mijn toevluchtsoord. Ik weet niet wat Gigi je over me heeft verteld...’

‘Dat je een lastpak bent.’

Diana hapt naar adem. ‘Dat geloof ik niet.’

‘En dat je nogal veeleisend bent.’

‘Dat heeft ze ook niet gezegd.’

‘Nou, wel dus.’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en ik weet dat ze dadelijk Gigi gaat appen om dat te checken. De vrouw van mijn beste vriend – jesus, het is nog altijd zo raar om dat te zeggen – heeft me voor Diana gewaarschuwd en gezegd dat ik maar het beste uit haar buurt kan blijven, tenzij ik elke dag een uitbrander wil krijgen. Maar dat zit niet in mijn aard. Sommige mensen gaan een confrontatie liever uit de weg. Of ze liggen er wakker van dat iemand hen misschien niet aardig vindt, en ik weet heel zeker dat Diana me niet moet. Maar ik ben niet vies van een beetje verzet, en om de een of andere manier maakt het feit dat ze me niet aardig vindt me alleen maar vastbeslotener om haar uit haar tent te lokken. Dat is de kleuter in mij. Alle mannen vervallen bij tijd en wijle in kleuterschoolgedrag.

‘Luister je wel?’ vraagt ze nors.

Ik kijk op. O, ze is nog steeds met haar preek bezig. Was er helemaal niet meer bij. ‘Jazeker. Geen feesten bij jou thuis.’

‘En geen feesten bij het zwembad.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Spreek je nu namens al je burens?’

‘Nee, het gebouw spreekt namens het gebouw. Heb je het welkomstpakket voor huiseigenaren niet gelezen?’

‘Schat, ik ben hier net.’

‘Noem me geen schat.’

‘Ik was nog niet eens bij mijn eigen voordeur of jij sleurde me al hier naar binnen.’

‘Nou, je moet het pakket maar doornemen. We nemen dit soort dingen hier erg serieus, oké? De vereniging van eigenaren vergadert twee keer per maand op zondagochtend.’

‘Ja, dat ga ik dus niet doen.’

‘Dat had ik ook niet verwacht. En ik wil je daar eerlijk gezegd ook niet zien. Oké.’ Ze klapt in haar handen alsof ze een van haar trainingen geeft. Diana is de aanvoester van de cheerleaders van Briar. ‘Laten we de regels even samenvatten. Niet te veel feestjes. Veeg de toestellen schoon als je de fitnessruimte hebt gebruikt. Geen seks in het zwembad.’

‘Mag pijpen in het zwembad wel?’

‘Hoor eens, het boeit mij niet wie jij wil afzuigen, Lindley, maar doe het niet in het zwembad.’

Ik kijk haar grinnikend aan. ‘Ik bedoelde dat ik zou worden afgezogen.’

‘O. Is dat zo?’ Diana glimlacht overdreven vriendelijk. ‘Ik denk dat we één ding vooral niet moeten vergeten: we zijn geen vrienden.’

‘Maar wel geliefden?’ Ik knipoog naar haar.

‘We zijn geen vrienden en ook geen geliefden. We zijn burens. We zijn rustige, elkaar respecterende bewoners van Red Birch, Meadow Hill. We werken elkaar niet op de zenuwen...’

‘Nou, dat doe jij momenteel dus wel.’

‘We zorgen niet voor problemen, en in een ideale situatie praten we niet eens met elkaar.’

‘Is dit geen praten?’

‘Nee. Dit is het gesprek dat ertoe gaat leiden dat we geen ge-

sprekken meer voeren. Kortom, we zijn geen vrienden. Geen rot-tigheid. O, en hou op met mijn teamgenoten naaien.'

Ah, nu komt de aap uit de mouw. Ze heeft nog steeds de pest in dat ik vorig semester met een paar van haar cheerleaders heb gerotzood. Blijkbaar had een van hen, Audrey, gevoelens voor me opgevat die haar tijdens de training zo afleidden dat ze van de piramide viel en haar enkel verstuikte. Maar hoe is dat mijn schuld? Als ik op het ijs sta, ban ik alles uit mijn gedachten en concentreer ik me op mijn sport. Ik laat me nergens door afleiden en zorg ervoor dat ik uitblink. Als Audrey niet eens de jongen kan negeren met wie ze het maar één keer heeft gedaan, lijkt me dat haar probleem.

'Oké,' zeg ik geduldig. 'Zijn er nog meer Dixon-regels, of mag ik nu gaan? Ik moet nog meubels in elkaar zetten, dat gaat niet vanzelf.'

'Dat was alles. In feite is er maar één Dixon-regel die ertoe doet. Verboden toegang voor Shanes.'

'Verboden toegang? Waar dan?'

'Overal. Maar vooral in mijn onmiddellijke nabijheid.' Ze glimlacht weer, maar zonder een sprankje humor. 'Goed, we zijn hier klaar.' Ze wijst naar de voordeur. 'Je kunt gaan.'

'Dus zo gaat het voortaan?'

'Ja, ik heb je net letterlijk verteld dat het voortaan zo gaat. Fijne housewarming, Lindley.'

Ik verlaat braaf haar appartement en ga terug naar dat van mij, waar Will en Beckett mijn nieuwe hoekbank in elkaar proberen te zetten. Will snijdt met een mes het plastic van de grote kussens en Beckett hurkt op de houten vloer en probeert uit te vinden hoe het grote zitgedeelte aan de chaise longue moet worden vastgeschroefd. Ik heb voor donkergrijs gekozen, dat is gemakkelijk schoon te maken. Niet dat ik daar ooit de kans voor krijg, want mijn moeder stuurt elke twee weken een schoonmaker langs. Dat deed ze ook bij het huis dat ik met de jongens deelde. Volgens haar zullen mijn schoonmaakkunsten altijd ondermaats blijven. Dat vond ik niet. Ik denk dat ik middelmatig wel moet kunnen